

Arrest

nr. 75 738 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 2 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HAELTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 december 2005 het Rijk binnenkwam, diende op 29 december 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 9 maart 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 25 augustus 2006 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende op 30 november 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 25 januari 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.6. Op 2 april 2008 werd de aanvraag van verzoeker om, op medische gronden, tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 28 augustus 2008 nam de adjunct-commissaris-generaal, in antwoord op de tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nummer 22 867 van 10 februari 2009 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Bij arrest nummer 203.922 van 17 mei 2010 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 augustus 2006 ingestelde beroep.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 oktober 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 9 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25/01/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[E., A. H.] [...]

nationaliteit: Soedan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02/04/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [E., A. H.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd. 13/10/2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening bij de betrokkene laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Soedan."

Verder stelt de arts-adviseur nog dat betrokkene kan reizen en dat mantelzorg op dit ogenblik niet strikt medisch noodzakelijk is.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: integratie, kennis van de Nederlandse taal, blanco strafregister) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat, in het raam van een annulatieprocedure, nog nieuwe stukken kunnen worden voorgelegd ter terechtzitting. De door verzoeker ter terechtzitting aan de Raad overgemaakte documenten dienen daarom uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

"Doordat: De arts-adviseur uitdrukkelijk stelt dat hij zijn beslissing neemt "bij gebreke aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening".

Terwijl: Het juist de taak is van de arts-adviseur, en niet deze van verzoeker (een medisch ongeschoolde), verzoeker te onderzoeken op actuele ernstige aandoeningen en deze te identificeren.

Zodat: De bestreden beslissing strijdig is met de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Toelichting:

Een administratieve overheid dient haar beslissingen te stoen op ernstige gronden en motieven en zij dient deze motieven te vermelden, zodat deze kunnen getoetst worden.

Teneinde dit inzake te kunnen doen laat verweerster zich bijstaan door een arts, welke zij verzoekt op te treden als adviseur.

Verweerster voegt ook het medisch verslag van de arts-adviseur bij haar beslissing, zodat dit verslag geacht wordt deel uit te maken van de beslissing.

Zoals gesteld leest verzoeker dat de arts tot de bevinding komt dat verzoeker reeds enige tijd geleden is geopereerd en de acute gezondheidssituatie alzo werd verholpen. Echter de behandelende arts van verzoeker, een geneesheer-specialist is het niet eens met deze beslissing.

Verzoekers toestand is nog steeds actueel, aangezien hij nog steeds ernstige rugproblemen ondervindt, welke bij gebreke aan behandeling kunnen leiden tot verlamming.

Zijn behandelende geneesheer, huisarts, stelt zelfs uitdrukkelijk dat verzoeker weldra opnieuw geopereerd zal moeten worden.

Het is inzake een feit dat ook de arts-adviseur tot dergelijke bevindingen was moeten komen, minstens had deze advies dienen in te winnen bij een geneesheer-specialist terzake; doch in deze verwijt hij verzoeker dat hij zijn actuele toestand niet kan identificeren, daar waar het toch de taak van de arts is een diagnose te stellen.

Bij gebreke aan dergelijke diagnose stelt de arts-adviseur dat hij geen inschatting kan maken van het risico dat verzoeker loopt

Zo hij wel de nodige onderzoeken had uitgevoerd, had hij een diagnose kunnen stellen en had hij ook een inschatting kunnen maken van de behandelingsmogelijkheden in Soedan."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

De verwerende partij laat gelden dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk heeft geoordeeld (zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing):

"Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening bij de betrokkene laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Soedan."

Tevens oordeelde deze:

“We dienen hierbij echter op te merken dat we niet beschikken over aanvullende neurochirurgische getuigschriften/verslagen m.b.t. de verdere postoperatieve neurochirurgische opvolging (na de in maart 2007 uitgevoerde neurochirurgische ingreep), noch m.b.t. een eventuele neurochirurgische herevaluatie in het kader van de recidiverende rugklachten in de periode januari 2009 - juli 2010, dus na de eerder uitgevoerde operatie.

Ook na de actualisatie van 22/06/2010 met specifieke vraag naar een recent verslag van de neurochirurg werden door de betrokkene geen aanvullende neurochirurgische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld m.b.t. een eventuele neurochirurgische herevaluatie (bevindingen bij het neurochirurgisch onderzoek? eventuele aanvullende diagnostiek? quid indicatie voor een nieuwe neurochirurgische ingreep?) en/of waaruit zou blijken dat de betrokkene nog steeds neurochirurgische zorgen krijgt en/of m. b. t. de precieze aard van de eventuele huidige noodzakelijke neurochirurgische behandeling.

Het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige neurochirurgische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen kan de actuele aanwezigheid bij de betrokkene van een risico in de zin van artikel 9ter niet bevestigd worden.”

De overwegingen van de ambtenaar-geneesheer laten verzoeker duidelijk toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verzoeker beperkt zich tot vage kritiek, doch hij weerlegt de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat “ook na de actualisatie van 22/06/2010 met specifieke vraag naar een recent verslag van de neurochirurg werden door de betrokkene geen aanvullende neurochirurgische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld m.b.t. een eventuele neurochirurgische herevaluatie”, niet.

Conform de wettelijke bepalingen terzake, diende verzoeker aan te tonen dat hij “op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt (...)”.

Verzoeker diende dan ook duidelijk aan te geven welke zijn actuele aandoening is, zonder dewelke de ambtenaar-geneesheer – zoals deze ook opmerkt in zijn advies – geen beoordeling kan maken van de actuele noodzaak tot medische behandeling, noch de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst.

Voorts benadrukt de verwerende partij dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de ambtenaar-geneesheer hem diende te onderzoeken. De ambtenaar-geneesheer is daartoe geenszins verplicht.

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zondig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.”

(RvV nr. 41 432 van 7 april 2010)

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de ambtenaar-geneesheer hem diende te verzoeken om bijkomende informatie op te halen.

Het komt immers aan de verzoekende partij toe om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet te actualiseren en zelf initiatief te ondernemen om de nodige medische attesten bij te brengen die de diagnose kunnen bevestigen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn behandelend geneesheer “uitdrukkelijk stelt dat verzoeker weldra opnieuw geopereerd zal moeten worden”, laat de verwerende partij gelden dat geen enkel door verzoeker voorgelegd medisch getuigschrift dit vermeldt.

Enkel het door verzoekers raadsman op 24.11.2011 verzonden medisch attest dd. 17.11.2011 maakt hiervan melding. Dit stuk kon echter niet bekend zijn aan de ambtenaar-geneesheer, noch aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, nu de bestreden beslissing reeds op 20.10.2011 was genomen.

De verwerende partij laat dan ook gelden dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hiermee geen rekening heeft kunnen houden op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoeker is derhalve onzorgvuldig geweest door zijn aanvraag niet afdoende te staven en te actualiseren.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. De beslissing is ten genoegen van recht met deugdelijke en draagkrachtige motieven omkleed.”

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en hij in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft geen toegang heeft tot een adequate behandeling voor deze aandoening.

Verweerder oordeelde, op basis van het advies van een ambtenaar-geneesheer, dat uit de door verzoeker aangebrachte medische getuigschriften geen aandoening bleek die een actueel reëel risico inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Verzoeker betoogt dat zijn behandelende arts het niet eens is met de bevinding van de ambtenaar-geneesheer dat zijn gezondheidsprobleem, gelet op het gegeven dat hij enige tijd geleden is geopereerd, is verholpen. Hij stelt dat de door hem aangebrachte medische problematiek nog steeds actueel is, nu hij nog steeds ernstige rugproblemen ondervindt die bij gebreke aan een behandeling kunnen leiden tot een verlamming, en dat hij weldra opnieuw zal moeten worden geopereerd.

De Raad dient allereerst op te merken dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 13 oktober 2011, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, niet zozeer stelt dat de medische problemen van verzoeker na de operatie in 2007 volledig zijn verholpen. Wel wordt aangegeven dat verzoeker heeft nagelaten om aanvullende neurochirurgische getuigschriften/verslagen met betrekking tot de verdere postoperatieve neurochirurgische opvolging of met betrekking tot een eventuele neurochirurgische herevaluatie in het kader van de recidiverende rugklachten in de periode januari 2009 – juli 2010 over te maken, zodat niet blijkt dat er nog sprake is van een *“actuele ernstige neurochirurgische aandoening”* waarvoor een verdere medische behandeling vereist is. Hij wijst er hierbij op dat hij verzoeker uitdrukkelijk heeft verzocht – bij schrijven van 22 juni 2010 – om een recent neurochirurgisch verslag over te maken teneinde zich een duidelijk beeld te kunnen vormen van de actuele gezondheidstoestand van verzoeker, doch dat deze heeft nagelaten gevolg te geven aan deze vraag.

Door aan te voeren dat zijn actuele gezondheidstoestand nog steeds ernstig is, toont verzoeker niet aan dat de vaststelling van verweerder, die gebaseerd is op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 oktober 2011, dat hij heeft nagelaten om aan te tonen dat er sprake is van een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of van een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, incorrect is. Verzoeker betwist ook niet dat hij in kennis is gesteld van het op 22 juni 2010 gedateerde schrijven van de ambtenaar-geneesheer waarbij hij werd verzocht *“een recent specia-*

listisch verslag (neurochirurg)” voor te leggen en er blijkt niet dat hij een dergelijk verslag heeft overgemaakt aan het bestuur.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient daarnaast te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de attesten die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker stelt verder nog dat het de taak is van de ambtenaar-geneesheer is om een diagnose te stellen en dat deze hiertoe de vereiste onderzoeken dient te voeren en eventueel het advies dient in te winnen van een geneesheer-specialist. Hij stelt dat de ambtenaar-geneesheer in dat geval wel degelijk volledig op de hoogte zou zijn geweest van zijn actuele gezondheidstoestand. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer, wanneer hij wordt verzocht een advies uit te brengen inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, dient te beoordelen of de aanvrager op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Hij dient dit in principe te doen op basis van de in het kader van de aanvraag overgemaakte medische stukken. De wetgever heeft immers, in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, voorzien dat een standaard medisch getuigschrift dient te worden overgelegd waarin de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling worden vermeld, nu deze gegevens noodzakelijk zijn om de ambtenaar-geneesheer toe te laten tot voormelde beoordeling te kunnen komen. Tevens volgt uit het derde lid van voormelde bepaling dat alle nuttige inlichtingen over de ziekte dienen te worden overgemaakt bij de aanvraag. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan geenszins worden afgeleid dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om, in een zaak als die van verzoeker, waar de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat geen actuele ernstige aandoening kan geïdentificeerd worden aan de hand van de voorgelegde stukken en de aanvrager tevens nalaat om gevolg te geven aan een uitdrukkelijke vraag van de ambtenaar-geneesheer om een *“recent specialistisch verslag (neurochirurg)”* voor te leggen, bijkomende onderzoeken uit te voeren of een bijkomend advies in te winnen van een deskundige teneinde zelf een actuele diagnose te kunnen stellen. De verplichting om aan te tonen dat er medische gronden zijn die vereisen dat een verblijfs-machtiging wordt toegekend rust niet op verweerder doch wel op verzoeker. Door voorts ter terechtzitting toe te lichten dat hij op 6 juni 2012 in ieder geval een heelkundige ingreep dient te ondergaan, weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing naliet in te gaan op de vraag van verweerder om een recent specialistisch verslag over te maken.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK